

Zatorej ne straši se njegove dozdevne velikosti, pogumno ga preskoči in — prebite bodo vse težave.

Mislil sem si: zgôdi se, kakor mi si rekel; zatisnem oči, globoko vzdahnem ter preskočim velikansko skalo.

Potem se ozrem, ali kako se začudim, ko ne vidim ničesa razven malega kamenca, ki ga vsak človek more prekoračiti, a meni se je samo v domišljétini zdel hiže velik.

Bilo mi je, kakor da sem okrevail od zeló opasne bolezni, ter dobil zopet nove moči.

Ko se ozrem, ugledam ogromno število ljudij, ki so stali pred tem kamenom, zball se ga ter se povernili. Jaz sem je klical in prosil, naj bi se ne bali, ker je kamen samo prazno strašilo, ničévo slepílo človeškim očem. Pogumno preko njega in zmagano bode vse!

A ljudje me nijso hoteli slušati. Jaz sem bil tega zeló žalosten, jokail sem se, in ko se prebudim, imel sem solzne oči.“

— é.

Otroče veselje.

Peter, Ivanko in Jélica, cvetoči najemnikovi otroci, gredó lepega pomladnjakega dneva na travnik, kjer so tergali dišéče cvetlice in je pletli v krasen venec.

Veselili so se prijetnega vzduha (zraka) okolo sebe, ker nedolžno, pošteno serce tudi male naravne darove prejémlje z veseljem in hvaležnostjo.

Mej pogovorom velí Peter: „vsak izmej nas naj si izbere še posebno cvetlico, katera mu je draga nad vse druge.“ Vsi so tega bili veseli ter izbrali so si vsak svojo cvetlico. Ko so se zopet sešli pod senčno lipo, pokazal je vsak svojo izvoljenko.

Peter, najstaréjši, izbral si je vijolico ter dejal: „v pohlevnej tíhoti mej travo raste, skrita, kakor prihod in blagoslov drage pomladi. Ljudje jo spoštujejo, ter vsak, kdor ide s polja, vzame jo s soboj in jo imenuje pervorojeno pomladanjško dete, cvetlico pohlevnosti.“

Ivanko si je izbral belo lilijo in rekel: „vidite, to cvetlícó sem si jaz izvolil, kajti lilija je podobna nedolžnosti čistega serca, in še nam oznanjuje ljubezen Njegovo, ki je nebo sè zvezdami in zemljo s cveticami okrasótil.“

Tudi Jélica je dobro izbrala, cvetlícó potóčnico. „To cvetlico, predraga brata!“ tako je rekla, „našla sem pri studenci. Ali se ne svéti, ko zvezda na nebu? Nje sinje cvetje se ogleduje v potoku. Zato se imenuje potóčnica. Ona je cvetlica ljubezni, cvetlica nežnosti. Izročam jo vama, da jo tudi vpleteta v lepi venec, in potlej tecimo domóv ter venec pokažimo očetu in materi!“

Veseli so otroci prihiteli k roditeljema ter pokazali svoj pomladnji venec. — „Rés je lepo cvetje v tem venci,“ izpregovorí sivi oče, „v njem vidim pobožno nedolžnost, pohlevnost in ljubezen. Cvetlica je lepša od cvetlice.“

„A te cvetke vendar še nemajo najlepše krasote, katero si dobodo, ako je prejmeta vidva, ti, ljubi oče, in ti, draga mati!“ — Tako odgovorí vse troje otrok in spleteni venec podaré svojima roditeljema.

A. M.